

Miracolul soarelui

Este puțin cunoscut faptul că, șapte ani înainte de aparițiile Maicii Domnului de la Fatima, puterea în Portugalia a fost preluată de masonerie.

Autoritățile au decis să distrugă religia în decursul a două generații. Noua „putere avansată” a declamat că religia catolică este opium pentru popor și de aceea trebuie distrusă în decursul a două generații. A început prigonirea Bisericii și represaliile contra duhovnicilor. Primatul Portugaliei împreună cu episcopii incozi și capelanii au fost alungați din țară. Lisabona a fost declarată în 1915 capitala ateistă a lumii. Familia regală a fost omorâtă până la ultimul descendent.

Când Maica Domnului a început să apară la Fatima, guvernul terorist a făcut totul pentru a-i obliga pe Hiacynta, Fran-

cisc și Lucia să nege adevărul despre apariții. Pentru ca toată lumea să creadă în conținutul apelului de la Fatima, Maria a anunțat un miracol spectaculos pentru 13 octombrie 1917. A anunțat exact locul, timpul și a spus că acel miracol este un semn special trimis de Dumnezeu cu scopul ca fiecare să creadă în apelul de la Fatima.

Autoritățile ateiste au făcut totul ca, prin acțiunea de propagandă, să nu permită oamenilor să se adune în locul aparițiilor în ziua de 13 octombrie. Au fost trimise divizii de soldați, pentru a apăra accesul în locul aparițiilor. Determinarea oamenilor și sosirea lor din ce în ce mai

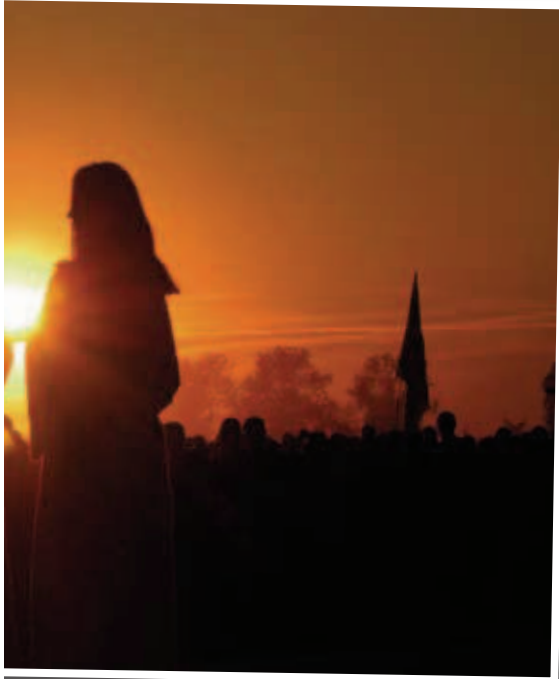

fot. Arhiva lubiți-vă!

numeroasă au făcut ca acțiunile autorităților să nu aibă efect.

Pe data de 13 octombrie 1917, în locul aparițiilor, s-a adunat o mare de oameni, peste 70 de mii de persoane. Mulți dintre ei a trebuit să parcurgă sute de kilometri pe jos, alții pe asini, în căruțe sau în mașini. În această mulțime se aflau nu numai oameni simpli, dar și oameni de știință, adepți ai scepticismului, ziariști, oameni neîncrezători.

În zadar soldații Armatei Naționale au încercat să oprească puhoiul de oameni să meargă în dolina Cova. Când o aripă a aglomerației se rupea, soldații mergeau să susțină acea parte, iar atunci puhoiul profita de ocazie și se îmbulzea în altă parte. Soldații nu au putut să domine avlanșa de oameni. În total, în locul aparițiilor au ajuns peste 70 de mii de oameni. Cei trei copii, care au văzut aparițiile, se aflau lângă un copac uriaș. Cerul era acoperit de nori negri, iar ploaia turna cu găleata peste oameni. Toți stăteau uzi până la piele, în noroi, și bătuți de ploaie. Dintr-o dată, ploaia s-a oprit și a apărut soarele, care a început să vireze ca o roată de foc și să se apropie de pământ, aruncând raze de lumină colorate. Se părea că avea să urmeze o catastrofă cosmică, o izbire a soarelui cu pământul. Oamenii au început să țipe de frică. Unii au început să-și mărturisească cu voce tare păcatele, crezând că „a venit sfârșitul lumii”. Mulți stăteau în picioare, dar mulți au căzut în genunchi și plângeau, rugându-se. Acest fenomen nemaiîntâlnit a durat 10 minute. În acest scurt timp, pământul s-a zvântat, iar îmbrăcămintea s-a uscat și arăta ca

Mulțime de oameni observând dansul soarelui

scoasă de la spălătorie. În timpul acestei minuni, au avut loc mii de reîntoarceri la credință. Cei mai educați și inteligenți stăteau uimiți ca niște copii. Episcopul Fatimei, în scrisoarea pastorală oficială pe tema miracolului, a scris: „Mii de oameni au văzut acel dans al soarelui ... L-au văzut persoane din diferite grupe și clase sociale, credincioși și necredincioși, ziarisții principalelor gazete portugheze, și chiar oameni care se aflau îndepărtați de locul adunării.”

În Biblie, miracolele sunt numite „degetul lui Dumnezeu” (L. 11, 20). Miracolul soarelui a fost un eveniment care niciodată nu mai avusese loc în istoria omenirii. Pentru prima dată din momentul Învierii lui Cristos, pentru confirmarea veridicității aparițiilor, Dumnezeu a înfăptuit un asemenea miracol spectaculos în locul și timpul prevăzut. Cercetătorul Pio Sciatizzi, care a fost martorul miracolului, a declarat: „Nu poate fi nici o îndoială cu privire la dimensiunea istorică a acestui eveniment... numai lui Dumnezeu trebuie să-i atribuim cel mai evident și mai mare miracol în istorie...”

Forțele principale ale masoneriei portugheze se întruneau în organizația tainică „Carbonaria”, al cărei fondator a fost ing. Antonio de Silva, iar Alfonso Costa și M. Lima o conduceau. În memorabila zi de 13 octombrie 1917, Silva a văzut miracolul soarelui. Datorită acestui fapt, a devenit unul dintre primii masoni care s-au aplecat în fața acestui miracol ce dădea fiori. La scurt timp după aceasta, a început să propage ideea de unire a Bisericii. Aceasta nu a fost pe placul multora dintre tovarășii săi.

L-au defăimat, l-au ponegrit, iar viața lui s-a aflat în primejdie. Deoarece mulți atei s-au reîntors la credință imediat, guvernul ateist a încercat să se curețe de acele elemente care ar fi putut „să cedeze influenței” miracolului. În media, au încercat să desconsidere acest eveniment și zecile de mii de martori. Lojele masonice au elaborat un plan diabolic de luare în derădere a catolicilor și a credinței lor. S-au organizat parade batjocoritoare, în locul aparițiilor au pronunțat discursuri de negare a lui Dumnezeu, în același timp interzicând Bisericii organizarea oricăror adunări și procesiuni. Misiunile guvernamentale de propagandă ale masoneriei acționau neobosite în întreaga Portugalia. Au fost editate buletine și pamflete dezonorante și batjocoritoare față de apariții, față de preoți - în special iezuiți, văzuți ca vinovații principali. Sacrilegiul prădăciunilor și toate pamfletele și batjocurile au adus efectul contrar celui scontat. Mai precis, s-a ajuns la acceptarea Fatimei de către portughezi și întărirea credinței catolice. Miracolul soarelui și apelul de la Fatima au făcut ca destinul revoluției ateiste în Portugalia să fie deja judecat. Rezistența populației a crescut din ce în ce mai mult, iar printre guvernatori s-a lărgit neînțelegerea. La scurt timp, revoluționarii au permis preluarea funcției de președinte de către Sidonio Pais, conservator cu anturajul său. Iar Pais devenea din ce în ce mai liberal în problemele religioase. Din această cauză, a fost împușcat mortal la numai un an după ce ajunsese la putere. A murit pe masa de operație, cu crucifixul pe piept. După moartea lui, a domnit o perioadă numită „timpul terorismului absolut”.

În toată Portugalia, în fiecare zi explodau bombe. În acest mod, masonii au încercat cu orice preț să se mențină la putere. În acest timp, la Fatima soseau puhoai de pelerini, cu toate că autoritățile o puseseră sub interdicție, și era păzită de diviziile puternice ale Gărzii Republicane și ale Armatei.

Cu toată agresiunea puternică folosită, oamenii nu s-au lăsat speriați. Deoarece puhoai de pelerini erau tot mai mari, în 1922 agenții guvernamentale au făcut să sară în aer capela ridicată în locul aparițiilor, iar alte bombe au explodat în toată Portugalia, în special în Lisabona și Porto. Credința adâncă a oamenilor a fost însă mai puternică. Nu s-a reușit să fie distrusă. În anul 1927, revoluționarii masoni singuri s-au epuizat în lupta criminală cu credința catolică și au predat puterea în mâinile profesorului Oliveira Salazar, credincios de la Universitatea din Coimbra. Ce s-a întâmplat mai departe cu conducătorii revoluției masono-ateiste? Lima a murit profund decepționat. În schimb, Costa a emigrat la Paris unde, spre mirarea tuturor, a lăsat ateismul, s-a preocupat de spiritism și și-a sfârșit viața obsedat de forțele paranormale.

Puternicul guvern mason antireligios ce domnea în Portugalia a pierdut, împreună cu toată pompa, puterea și posibilitatea de a folosi teroarea.

Și tocmai aici intervine paradoxul - a pierdut în confruntarea cu trei copii, neștiutori de carte, copii de țărani cărora li s-a înfățișat Maica Domnului.

Red ■